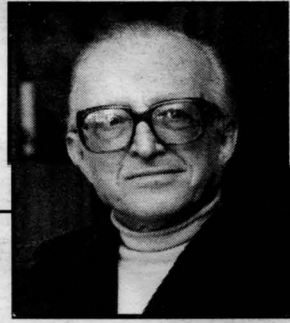

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Ho diuen els diaris

Aquest any, el pas d'agost a setembre va tenir ribets especials. Almenys, aquest és l'efecte que em va fer a mi, i no tan sols pel trasbals d'acabar-se bruscament les vacances i haver de reprendre el trescar de cadascú.

Em vull referir a aspectes que em van sobtar, tot just en començar de bon matí una jornada. Com per exemple: la del dilluns dia 31 d'agost, que va ésser calorós, amb un xafogor intensa, tot i les tongades de cel cobert. En canvi, l'endemà dimarts, dia 1 de setembre, va iniciar-se amb un cel clar i sol sense noses. Però feia fresca, s'havia produït un canvi de temperatura sorprenent. ¿És que hi ha un mecanisme ocult que obeeix unes ordres insondables? Jo diria que sí, tot i admetre que es tracta d'una opinió personal no necessàriament transferible.

Tot seguit, em vaig lliurar a desdejunar mentre llegia els diaris. I aleshores vaig adonar-me que s'havia acabat la folgança general i que "ja hi tornàvem" a ésser. Tractaré de ressenyar, ni que sigui amb un cert desordre, les notícies que em van cridar més l'atenció.

El senyor ministre d'Obres Públiques i Transports es queixava amargament que fem un ús excessiu d'aigua, que és un bé que escasseja. I proposava la solució, realment original i enginyosa, d'apujar-ne el preu, perquè segons ell la paguem molt barata. En aquest aspecte, com gairebé en tots els altres, no tinc vot, però hi vaig tenir veu, perquè fa poques setmanes vaig publicar un article parlant de les pluges. De fet, en parlava tothom i es va comentar que en algunes zones del país feia més de 30 anys que no hi plovia tant. Es van produir inundacions catastròfiques i alguns pantans van haver d'obrir comportes per no sobreixir. Jo em vaig permetre d'aconsellar que no ens féssim il·lusions, perquè no passaria gaire temps sense que les autoritats competents no ens tornessin a parlar de terribles sequeres, amenaçant-nos per ésser uns malversadors d'aigua. La solució —originalíssima— ha estat la de picar-nos les crestes i anunciar-nos un possible encariment de l'aigua.

Una cosa que, voldria equivocar-me, tindrà

lloc d'un moment a l'altre. A veure si així aprenem la lliçó d'una vegada!

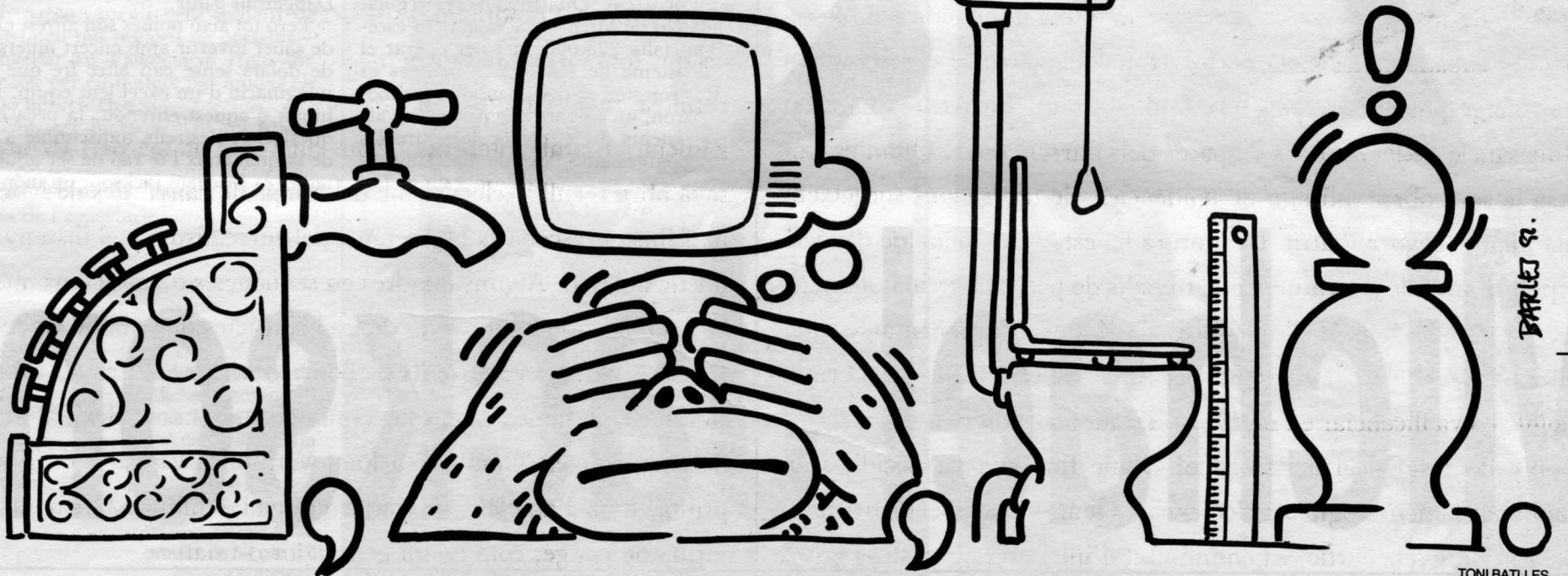
La següent notícia de fi de temporada és que han instal·lat un aparell de televisió a l'espai (que consti que no és una gàbia) de Floquet de Neu, perquè es pugui distreure. M'han fet suposar que en Floquet no se sent prou entretingut amb l'espectacle de la gent que el va a contemplar a ell, o que té hores baixes de distracció —com tothom— i que han volgut afavorir-lo amb l'invent màgic que ens té enlluernats a tots. Doncs a en Floquet de Neu, no. Ni se'l mira... És una planxa d'aquelles que fan pensar en les diferències d'intel·ligència que hi pot haver entre l'home i el mico i, sobretot, a favor de qui van

aquestes diferències.

Tot seguit, m'ha sobtat la notícia, fantàstica, del mític retorn de Bobby Fischer al món dels escacs. El duel amb Borís Spasski, una altra vella glòria que ja no és el que havia estat, sembla una travessia cap enrera en el túnel del temps. Però la fantasia de la notícia no rau en el fet d'una revenja que ha trigat 20 anys a produir-se, sinó en els insòlits detalls que l'envolten. El matx es celebra —és una manera de dir-ho— a pocs quilòmetres d'on es lliuren combats a vida o mort. Amb més mort que vida, com sol ocórrer. L'organitzador de l'encontre, el serbi Jezdimir Vasilievic, ha afirmat que l'esdeveniment simbolitza "la victòria de Iugoslàvia enfront de les sancions". Bobby Fischer ha aportat altres singularitats a l'esdeveniment: hi ha acudit amb 200 guardians (se'n pot dir guardespallles?) encarregats d'evitar que el geni prengui mal. Bobby Fischer, a més, s'ha aureolat amb exigències admirables, com ara la de voler que les tasses del wàter de l'hotel on s'hostatja siguin elevades cosa de 3 cm, perquè així ho demana el seu sentit de la comoditat. Quan a algú li ve de 3 cm per sentir-se còmode en una intimitat tan estricta, és que es tracta d'un veritable sibarita. Encara que Spasski li bufés la

reina a la meitat d'una partida —cosa totalment improbable—, en Fischer aguantaria el tipus davant la comunitat internacional.

Pere Calders

TONI BATLLES